EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 13/10/2017 a les 10:42

Els bons líders

Â
Diuen que de líders n'hi ha molts. Dels que volen convertir-se'n, no cal ni dir-ho, encara n'hi ha més. Però de bons líders no en queden tants. Perquè -aclareixo- ser líder no significa ser bon líder.

En un context general convuls, i observant l'entorn i els moviments dels diferents protagonistes en un escenari, diguem-ne, més que nou i insòlit, el rol de lideratge dels polítics es marca més que mai. Un tarannà que es repeteix en partits de dretes i d'esquerres amb unes mateixes premisses: capacitat comunicativa, fidelitat a aquells que et segueixen, actitud tranquil·la i autocontrol, amabilitat i saber fer amb els seguidors, etcètera. Ser i dir allò que s'espera de tu per l'espai social que ocupes. Podem estar-hi d'acord o en disconformitat, però cada un dels líders polítics, en la seva zona de confort, sap com ha d'actuar i quin rol adoptar per esdevenir referent davant la seva gent.

Cert, els líders públics són tan fidels a la definició del que és ser un bon líder? Doncs, precisament per això, perquè són públics. Observats i analitzats per l'entorn en un context global en una plataforma sense límits moguda per la tecnologia: internet i els mitjans de comunicació offline i online. I en un context de 0 espiral del silenci, on la gent -si més no ara mateix- parla, s'expressa i vol fer-se sentir perquè se sent escoltada. Aconsegueixen, per tant, la finalitat de tot bon líder: que els teus seguidors et segueixin realment perquè t'admiren, no perquè és el rol que els ha tocat ocupar. Tant de bo no necessitéssim la consciència pública del ser observats perquè les persones assumeixin el seu rol i el desenvolupen adequadament, simplement per voluntat i compromís personal. No només en el camp polític sinó, també, en l'àmbit laboral.

La xarxa és plena de tips que tot líder hauria de tenir en consideració i que, al final, pensan-t'hi dos minuts, són fruit d'un sentit comú aclaparador: aprendre a delegar, escoltar el teu equip -el teu públic-, no pagar els mals dies amb la gent que tens per sota teu, assumir responsabilitats, tenir empatia i capacitat de resiliència, no fer diferències, actitud positiva i un llarg etcètera de consells que abunden a la xarxa i que no semblen traslladar-se en els models existents en ple segle XXI. Sí en l'esfera pública -per allò del quedar bé- menys en l'esfera privada -per allò d'escombrar sota la catifa.

El psicòleg Pep Marí, en el seu llibre "Aprender de los campeones", parla dels principis per assolir l'alt rendiment que, tant en l'esport com en la vida, acaben sent similars. I apunta una idea molt interessant en relació a la feina individual emmarcada en un entorn específic: un dels requisits bàsics per arribar a donar el 100% -en l'esport, en la feina, en la vida...- és tenir el requisit psicològic de «poder aprendre»i fer-ho en un «entorn que ens doni suport». Al final, el bon líder ha de tenir clar que el benestar i la possibilitat de desenvolupar-se adequadament de cada un dels membres del seu equip -la suma de les parts- pot esdevenir clau per a l'èxit del conjunt. "Respectar els valors col·lectius i les necessitats individuals pot ser la millor estratègia" per alinear els valors del líder amb els de l'equip, i anar a una.

Així, doncs, quants bons líders coneixem fora de l'esfera pública? I, és garantia que un bon líder públic ho sigui en l'àmbit privat? Són bons líders els nostres polítics -o anteposen els seus valors als de la col·lectivitat? Seríem, nosaltres, uns bons líders si haguéssim d'afrontar aquest rol?

No és feina fàcil. Però, és cert que creure en la possibilitat de comptar amb bons líders ens fa pensar que tota realitat tossuda pot materialitzar-se: si confiem en els que ens lideren i aquests confien amb els seus "seguidors" tots els objectius fixats poden esdevenir fites reals i assumibles. I, aleshores, serem imparables.